

Radnóti Miklós versfordító-pályázat

Pierre de Ronsard

CXLIII

Mosolya, melybe mézet méhek szedtek,
Ezüst várfalként díszlő fogsora:
Gyémántos ékek kettős sorfala,
S kecses ajka, korallvörös keretnek;

Szelíd szava, mely pezsdíti a lelket,
Énekének gondúzó dallama,
S páros boltozat páros csillaga –
E csodák csak istennőmé lehetnek.

Ifjúsága kertjéből szárnyra kél
Egy múlhatatlan illat, s azt a szél
Fölkapja, balsamát az égre szórja.

S hangjából oly varázslat cseng elő,
Hogy tánra kél erdő, rét, legelő,
Ledől a hegy, és hegyé nő a róna.

Ertl István fordítása

Gérard de Nerval

ÍR DALLAM

(Thomas Moore modorában)

Reggel, mikor a nap pályáján útra kelt már,
Egy könnyű csónakot láttam meg kinn, a partnál,
Ringatták lankatag az ezüstös habok.
Majd megjöttem, mikor leszállt az éj homálya;
Ott volt a sajka még, de hullám fürge árja
Nem mosta már hasát, megfogta a homok.

A sorsunk épp ilyen! az élet reggelén még
Hajszolt lelkünk, mit űz az ábrándos reménység
Egy pillanatra ring a boldogság habon;
De nyomban, hogy az est sötét fátylát kibontja,
A hullám elapad, s bennünket árnyba vonva
Máris magányosan emészt a fájdalom.

Ha fogytán napjaink, mondják, főnk nyugtot is lel
Majdan oly ég alatt, amely vihart nem ismer.
De mit számít nekem nyugvás az éj ölén!
Friss kedvet, bájolást, a reggelt add nekem meg,
Mert ködjje s könnyei számomra kedvesebbek,
Mint tünő nap körül a legszebb játszi fény.

Ó! ki ne vágyna hát látni, hogy újraéled
A bájelt pillanat, mely bennünk kélmi készített
Kósza érzékeket s új rajongásokat!
Mikor lelkünk, akár a balzsamos fakéreg,
Mely égvén ontja szét jó illatát a légnak,
Kincsével szórt tele szerelmi lángokat.

Bittner Gábor fordítása

A PÁRIZSI NOTRE-DAME

Ős-vén a Notre-Dame, s még meglehet, ki tudja,
Párizst eltemeti születése tanúja,
De néhány ezredév, s ledönti az Idő,
Mint farkas a tinót, a roppant súlyu vázat;
Facsar vasidegén, és sunyi foga rághat
Szánni való öreg csontján, bár sziklakő.

Sokan majd valahány országából a földnek,
A kietlen romot szemlélni idejönnek
Révülten s Victor is kap újra olvasót.
– S a vén bazilikát úgy látják, mintha volna
Megint, mint rég, maga a fenség és a pompa,
Halottnak árnya, mely nekik feltámadott!

N. Kiss Zsuzsa fordítása